

Arrest

nr. 140 057 van 2 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 21 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 september 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris van voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van 27 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen advocaat Mr. D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 20 maart 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 27 september 2013 wordt deze aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris van voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde)

onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de verzoekster op 14 februari 2014 in kennis wordt gesteld.

De motieven luiden als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verwijst naar het feit dat zij in haar land van herkomst gehuwd is met een Belgische onderdaan en zij verklaart dat zij in België door hem het slachtoffer van mensenhandel is geworden. Zij verzoekt nu om wegens deze zaak geregulariseerd te worden. Echter dient te worden opgemerkt dat een onderzoek naar mensenhandel werd gevoerd en dat betrokkene tijdens het onderzoek in het bezit werd gesteld van een A-kaart. Het parket heeft echter besloten de zaak te seponeren en betrokkene verloor het verblijfsrecht als slachtoffer mensenhandel. Volgens de advocaat van betrokkene gebeurde dit onder andere omdat het parket haar echtgenoot wegens het voorstel tot ambtelijke schrapping niet heeft ondervraagd. Echter verzuimt zij het om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering zouden kunnen staven en toont zij evenmin aan dat het feit dat een onderzoek mensenhandel werd gevoerd, dat echter door het parket werd geseponeerd, nu een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren om daar via de gewone procedure haar aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. Ook de verklaring dat zij zeer goed aan het onderzoek zou hebben meegewerkt kan niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden.

Betrokkene verwijst eveneens naar de duur van haar verblijf, echter behoort dit, net als haar zelfverklaarde kennis van het Nederlands, werkbereidheid en opgebouwde sociale banden tot de integratie. De elementen van integratie hebben betrekking op de gegrondheid en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld. “Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr 198.769)”

1.3. Op diezelfde datum neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de verzoekster eveneens op 14 februari 2014 kennis neemt.

De motieven luiden als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

***o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1°** van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en een **geldig** visum.*

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 7 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 12.02.2012, haar betekend op 12.02.2012.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringplicht.

Het middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“1. In de regularisatieaanvraag van verzoekster werden er verschillende elementen aangehaald die een bewijs vormen van de buitengewone omstandigheden die maken dat de aanvraag niet in het thuisland van verzoekster kan gebeuren.

Het begrip buitengewone omstandigheden wordt in de rechtspraak van de Raad van State uitgelegd als: “omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst” (Parl.St. Doc 51-2478/008 p. 10, RvS nr. 107.621; RvS 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreemd.2003, nr. 4).

2. Door verzoekster werd aangegeven in haar regularisatieaanvraag dat een onderzoek liep naar mensenhandel en zij, in het kader hiervan, in het bezit werd gesteld van een legaal verblijf.

Verzoekster werd het slachtoffer van seksueel misbruik, onder meer door haar echtgenoot.

Verzoekster verkreeg een attest van immatriculatie, geldig van 18 mei 2011 tot en met 18 augustus 2011. Een A-kaart werd aan verzoekster toegekend tot 18 februari 2012 en vervolgens tot 18 augustus 2012.

Het onderzoek liep gedurende deze gehele periode.

Na het langdurige onderzoek besliste de procureur des Konings te Tongeren om het strafdossier te seponeren.

3. Verzoekster heeft aangehaald in de regularisatieaanvraag dat zij zich niet kon verzoenen met de beslissing tot seponering.

Op 23 december 2013 werd daarom door verzoekster een klacht met burgerlijke partijstelling neergelegd bij de onderzoeksrechter te Tongeren (stuk 3).

Momenteel is een gerechtelijk onderzoek lopende.

Dit betekent dat verzoekster zich beschikbaar moet houden in het kader van het onderzoek.

Verzoekster kan noch mag hierdoor het land verlaten.

4. Niettegenstaande dit onderzoek, is verzoekster nog steeds getrouwd met een Belgisch onderdaan:

- G. P. M. (...), geboren te (...) (Senegal) op (...)

Dit werd uitdrukkelijk aangegeven in de regularisatieaanvraag.

De nodige stavingstukken bevonden zich bovendien reeds in het administratief dossier, aangezien verzoekster een visum type D aanvraag en dit toegekend kreeg op 20 december 2010.

Met dit element dient bijgevolg rekening te worden gehouden. Zulks is vereist door artikel 8 EVRM.

5. In de bestreden beslissingen valt af te leiden dat de verwerende partij klaarduidelijk op geen enkele manier een aftoetsing maakt aan artikel 8 EVRM.

De Dienst Vreemdelingenzaken is hiertoe nochtans verplicht.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken van oordeel zou zijn dat het gezinsleven onvoldoende zou blijken of dat een inmenging in het gezinsleven van verzoekster gerechtvaardigd zou zijn, moest zij dit uitdrukkelijk kenbaar maken.

Verzoekster is er immers toe gehouden een onderzoek hiernaar te voeren, hoe beperkt ook, gelet op het feit dat verzoekster getrouwd is met een Belgisch onderdaan en dat de Dienst Vreemdelingenzaken op basis hiervan aan verzoekster zelfs een legaal verblijf heeft toegestaan in België.

Dit is niet gebeurd.”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, gelet op het feit dat de eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dat artikel.

3.3. Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

3.4. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling die zijn identiteit heeft aangetoond, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt evenwel toegestaan om die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst,

de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ...

Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend, aldus de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

3.5. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.6. Verzoekster wijst erop dat zij in de regularisatieaanvraag heeft aangehaald dat zij zich niet kon verzoenen met de beslissing tot seponering. Zij geeft aan dat zij op 23 december 2013 een klacht met burgerlijke partijstelling heeft neergelegd bij de onderzoeksrechter te Tongeren, dat het gerechtelijk onderzoek momenteel nog lopende is en dat dit betekent dat verzoekster zich beschikbaar moet houden in het kader van het onderzoek. Zij kan noch mag hierdoor het land verlaten.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet inderdaad heeft aangekaart dat zij de seponering van het strafrechtelijk dossier tegen haar echtgenoot zeer moeilijk vindt om te dragen en dat zij zich niet kan verzoenen met deze beslissing. De Raad constateert tevens dat uit de gegevens van het administratief dossier, met name uit het schrijven van de Procureur des Konings te Tongeren van 13 augustus 2012, blijkt dat het desbetreffende onderzoek werd afgesloten wegens het ontbreken van voldoende bewijzen. De gemachtigde motiveert in de eerste bestreden beslissing dat verzoekster niet aantoonde dat het onderzoek naar mensenhandel als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd waardoor verzoekster niet kan terugkeren naar haar land van herkomst om daar via de gewone procedure haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen, aangezien dit onderzoek door het parket werd geseponeerd. Verzoekster betwist deze motivering op zich niet, doch tracht middels het bijbrengen van een klacht met burgerlijke partijstelling aan te tonen dat er (nu) wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die haar verhinderen de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in haar land van herkomst, daar zij het Rijk niet mag of kan verlaten omwille van het lopende onderzoek.

De Raad merkt op dat deze klacht met burgerlijke partijstelling dateert van na de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat hij, in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van dit nieuw element vraagt verzoekster eigenlijk een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad.

Daar dit element dateert van na de bestreden beslissing, kon het daarenboven niet aan de gemachtigde worden overgemaakt ten tijde van de aanvraag zodat deze er ook geen rekening mee kon houden. De Raad kan geen rekening houden met elementen en documenten die slechts naderhand in het verzoekschrift worden neergelegd aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (RvS 2 juli 2008, nr. 2982), zo niet zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden.

Door enkel te verwijzen naar dit element met de daaraan gekoppelde loutere bewering dat zij het land niet mag en kan verlaten omwille van een onderzoek dat nog lopende is, slaagt verzoekster er niet in om aan te tonen dat de concrete motieven van de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing gebaseerd zijn op een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

3.7. Verzoekster haalt aan dat zij, niettegenstaande het onderzoek, nog steeds getrouwd is met G. P. M., een Belgisch onderdaan en dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat de gemachtigde met dit gegeven rekening heeft gehouden. Verzoekster betoogt dat, indien de gemachtigde van oordeel zou zijn dat het gezinsleven onvoldoende zou blijken of dat een inmenging in haar gezinsleven gerechtvaardigd zou zijn, hij dit uitdrukkelijk kenbaar had moeten maken.

De Raad benadrukt dat artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt maar de Raad gaat als annulatierechter wel na of de gemachtigde in casu niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen in het licht van artikel 8 van het EVRM (RvS 29 juni 2010, nr. 205.942; RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

Wanneer een risico van schending van het respect voor het familieleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een familieleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familieleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21). Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 88.)

De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing betrekking heeft op een eerste vraag om toelating tot verblijf, die negatief werd beoordeeld en in navolging waarvan de tweede bestreden beslissing werd genomen. De bestreden beslissingen hebben geen betrekking op een weigering van voortgezet verblijf zodat *in casu* ook geen sprake is van een inmenging in het voorgehouden familieleven van verzoekster. In een situatie van eerste toelating dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Er moet evenwel vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een beschermenswaardig familieleven in hoofde van verzoekster.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familieleven' niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd en waarvan de beoordeling een feitenkwestie is. Om te beoordelen of er een beschermenswaardig familieleven bestaat, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familieleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

3.8. Verzoekster houdt voor dat zij nog steeds getrouwd is met G. P. M., een Belgisch onderdaan en dat de gemachtigde hiermee rekening diende te houden.

Voor wat betreft de eerste bestreden beslissing, stelt de Raad daarentegen vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in haar aanvraag om verblijfsmachtiging onder het hoofdstuk "*Omtrent de ontvankelijkheid: de uitzonderlijke omstandigheden*" omtrent haar echtgenoot enkel het volgende heeft aangehaald:

"Dat ten eerste verzoekster vraagt om haar verblijfssituatie te regulariseren gezien zij het slachtoffer werd van mensenhandel door haar echtgenoot, zij verschillende verklaringen heeft afgelegd jegens haar echtgenoot, maar (o.a.) omdat er in augustus 2012 een voorstel tot ambtelijke schrapping was jegens haar echtgenoot, heeft het parket haar echtgenoot niet ondervraagd en werd het strafdossier jegens hem geseponneerd. ... Zo werd zij, gedurende haar verblijf in ons land het slachtoffer van mensenhandel door haar echtgenoot, zo werkt zeer goed meer met het onderzoek..."

Tevens heeft verzoekster in haar aanvraag om verblijfsmachtiging (dienaangaande) vermeld dat zij door haar Belgische echtgenoot regelmatig werd mishandeld en misbruikt, dat haar echtgenoot haar tegen betaling liet misbruiken door verschillende andere personen, dat, via het onthaalcentrum bij wie zij zich had aangemeld, het parket van Antwerpen op de hoogte werd gesteld, waarna zij voor een bepaalde tijd in het bezit werd gesteld van een A-kaart en dat de zaak uiteindelijk – volgens verzoekster volledig ten onrechte – werd geseponneerd, waarna zij een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen. Verzoekster maakte bijgevolg geen specifieke melding van een gezinsleven met haar Belgische echtgenoot in de zin van artikel 8 van het EVRM als element van buitengewone omstandigheid of als element van gegrondheid van de aanvraag – verzoekster maakte in tegendeel enkel melding van het feit

dat haar echtgenoot misbruik heeft gemaakt van haar bijzonder zwakke positie in België, met alle gevolgen van dien, zoals reeds vermeld – zodat de gemachtigde *in casu* dan ook niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met deze elementen in het kader van artikel 8 van het EVRM bij het nemen van de eerste bestreden beslissing.

3.9. Voor wat betreft het bestreden bevel, benadrukt de Raad dat er “persoonlijke” en “hechte” banden nodig zijn opdat een gezinsleven beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. In die zin kan enkel een huwelijk dat als wettelijk én oprecht wordt beschouwd (‘lawful and genuine marriage’, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven zijn dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 EVRM.

Verzoekster geeft zelf aan het slachtoffer te zijn geworden van mensenhandel door haar echtgenoot in België en zij volhardt in haar verzoekschrift in haar standpunt dat zij zich niet kan neerleggen bij de seponering van het strafrechtelijk onderzoek dat tegen haar echtgenoot liep, wat dan ook de reden is waarom zij een klacht met burgerlijke partijstelling heeft ingediend tegen haar echtgenoot.

De Raad stelt, in het licht van dit betoog, vast dat er *in casu* vanzelfsprekend geen sprake is van “persoonlijke” en “hechte” banden die de rechtspraak van het EHRM vereist noch van een oprecht huwelijk. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat haar huwelijk met haar Belgische echtgenoot binnen de draagwijdte van een onder artikel 8 EVRM beschermenswaardig familieleven valt.

3.10. Nu verzoekster niet aantoont dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen sprake was van een beschermingswaardig familieleven met haar echtgenoot waarmee de gemachtigde rekening mee had moeten houden, is er geen onderzoek nodig naar de vraag of er sprake was van een positieve verplichting voor de Belgische staat om een recht op eerbiediging van het voorgehouden “familieleven” te handhaven en te ontwikkelen. Verzoekster toont niet aan onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM te vallen, zodat een schending van deze bepaling dan ook niet kan worden weerhouden.

Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat een schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet wordt aangetoond. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.11. In een tweede middel, dat enkel gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, haalt de verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Het middel luidt als volgt:

“1. In de regularisatieaanvraag van verzoeker werden er verschillende elementen aangehaald die een bewijs vormen van de buitengewone omstandigheden die maken dat de aanvraag niet in het thuisland van verzoeker kan gebeuren.

Het begrip buitengewone omstandigheden wordt in de rechtspraak van de Raad van State uitgelegd als: “omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst” (Parl.St. Doc 51-2478/008 p. 10, RvS nr. 107.621; RvS 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreemd.2003, nr. 4).

Door verzoekster werd onder meer gewezen op de duur van haar verblijf, haar kennis van het Nederlands, haar werkbereidheid en opgebouwde sociale contacten. Zulks staat expliciet te lezen in de beslissing waarbij de regularisatieaanvraag van verzoekster onontvankelijk wordt verklaard.

2. Door de verwerende partij wordt echter op geen enkele manier rekening gehouden met deze argumenten bij de beoordeling of er in casu sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden.

Hiermee schendt zij manifest artikel 9bis Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

In het betreffende wetsartikel wordt immers enkel in artikel 9bis, § 2 Vreemdelingenwet opgesomd hetgeen NIET in aanmerking komt als buitengewone omstandigheden:

“§ 2 Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van

elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

A contrario blijkt dat alle andere elementen WEL in aanmerking kunnen komen als buitengewone omstandigheid. Dit blijkt tevens uit de bewoordingen van artikel 9bis, § 2 Vreemdelingenwet: “Onverminderd de andere elementen van de aanvraag”.

3. Doordat in de beslissing van 27 september 2013 waarbij de aanvraag op basis van artikel 9bis als onontvankelijk wordt beschouwd, met verschillende elementen geen rekening wordt gehouden, wordt artikel 9bis Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht geschonden.”

3.12. De Raad wenst vooreerst te verwijzen naar hetgeen reeds in punt 3.2., 3.3. en 3.4. werd gesteld.

3.13. Verzoekster betoogt in essentie dat de duur van haar verblijf, haar kennis van het Nederlands, haar werkbereidheid en de opgebouwde sociale contacten in België wel degelijk buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Volgens verzoekster worden enkel de in artikel 9bis, § 2 van de vreemdelingenwet opgesomde elementen niet in aanmerking genomen als buitengewone omstandigheden en dienen, *a contrario*, alle andere elementen wel in aanmerking te worden genomen als buitengewone omstandigheid. Verwerende partij heeft ten onrechte geen rekening gehouden met voormelde elementen, aldus verzoekster.

3.14. Daargelaten de vaststelling dat het argument van verzoekster dat alle elementen die niet in artikel 9bis, § 2 van de vreemdelingenwet worden opgesomd per definitie als “buitengewone omstandigheden” kunnen worden beschouwd, juridische grondslag mist – in dit verband kan wederom worden verwezen naar de uiteenzetting in punt 3.4. –, merkt de Raad op dat het argument van verzoekster dat de gemachtigde op geen enkele manier rekening heeft gehouden met deze argumenten bij de beoordeling of er *in casu* sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden, voorbijgaat aan de motieven van de eerste bestreden beslissing: *“Betrokkene verwijst eveneens naar de duur van haar verblijf, echter behoort dit, net als haar zelfverklaarde kennis van het Nederlands, werkbereidheid en opgebouwde sociale banden tot de integratie. De elementen van integratie hebben betrekking op de gegrondheid en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld. “Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr 198.769)”* Uit deze motivering blijkt duidelijk dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met alle door verzoekster in haar aanvraag om verblijfsmachtiging aangehaalde elementen en dat werd gemotiveerd waarom deze niet als buitengewone omstandigheden in aanmerking kunnen worden genomen. Door er enkel op te wijzen dat deze elementen wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken, toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde *in casu* op onzorgvuldige of kennelijk onredelijk wijze heeft geoordeeld.

Volledigheidshalve moet worden verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)*. Bovendien moet worden opgemerkt dat hoewel deze elementen niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden, deze elementen wel kunnen worden onderzocht bij de behandeling van een aanvraag tot verblijf ingediend in het land van herkomst, overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES